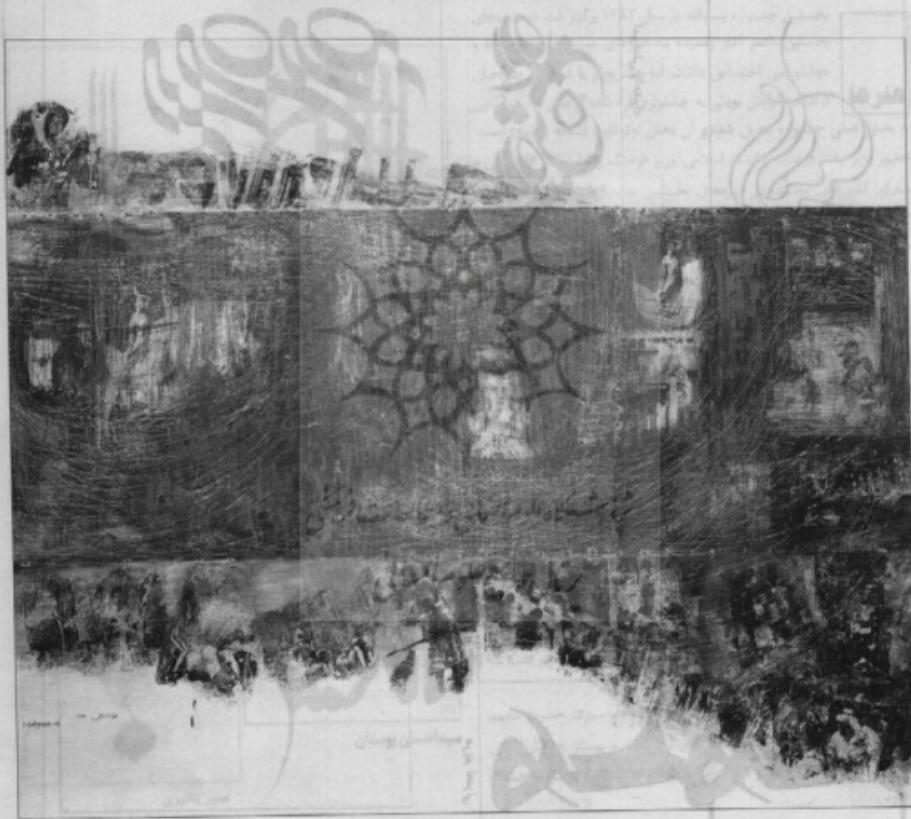
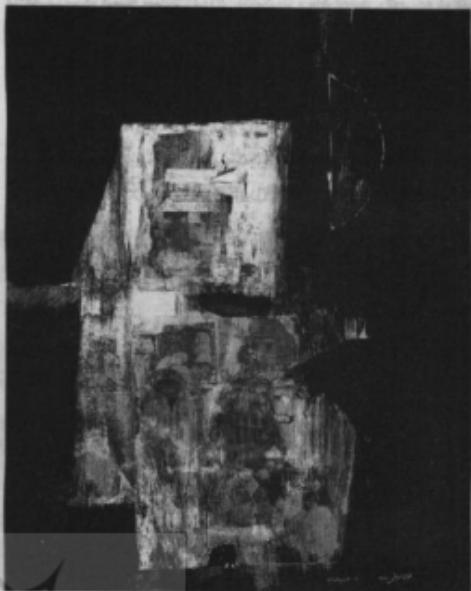

مولتی کالچرالیسم نقاشانه

گذری بر آثار فرشته ستایش

هنرها

آن هاست. او می‌کوشت همه عناصر مورد نظرش را از توانی تجربه عبور دهد تا مرحله‌ای بالاتر و خالص‌تر از سوت طبیعی اشیاء دست پیدا کند. از چنین پایگاهی می‌توان آثار فرشته ستایش را سخت مدیون و ولیدار هنر ایرانی دانست. چرا که از چند هزار سال پیش از زمان و آرایش از ویژگی‌های اصلی هنر ایرانی بوده است، مده‌غل کاروپسور آرتوپ (پوپ)، ایستاندن بر چنین درگاهی، برای نقاش پرسایقه‌ای مهجون فرشته ستایش به معنای نیاز هرجه بپیش تر او به امایه‌های معنوی و معنایی است، تا نکات صرف‌تصویری و فنی چرا که، عبور از میدان‌های مجازی ذهن و لاپرنت تجربه و معنا، بی استعانت پرگشایی‌های روح و زیبایی‌های ذهن ناممکن است.

فرشته ستایش در دوربین‌ی طولانی، توائسته است تدارکاتی فراهم کند که امروزه دست او را در پردازش آثارش آن جنان باز گذاشته که هر بار خود را (حتی خود را) با بهت و حرمت نانی از قلبیت‌های پلاستیک و گرافیک نقاشی‌هایش روپیه رو سازد. این بهت و حرمت به مقداری که در او درونی می‌شود، به ما نیز سرایت می‌کند. به عبارت دیگر، به میزانی که ماحصل کار این هنرمند از صاف، دروشن عبور می‌کند، بر چشم و ذهن ما نیز مؤثر می‌افتد. به همین دلیل، در فرازهایی از بدخشانی، تصویری در مولتی کالچر الیسم به حساب آورد.

تفکر و اگر، تفکری است که از فرآیند «ترکیب» و «دوباره‌سازی» اطلاعات و نمادهای کسب شده در حافظه درازمدت شکل می‌گیرد. او به ترکیب و دوباره‌سازی مکرر غنیمت ذهنی و بصری درون و بیرون خود مشغول است.

تفکر و اگر، تفکری است که از فرآیند «ترکیب» و «دوباره‌سازی» ستایش، در برخی از آثار موفق تر شد، نتایل به انتقال و ثبت نوع «مولتی کولتوریسم» شده است.

او با آگاهی از این دنبای «مولتی کالر» (رنگارنگ)، توائسته است بهشی خیره‌کننده در دو سطح؛ افقی و عمودی را بر پرده‌هایش ثبت کند و در نتیجه به یک آمیختگی فرهنگی بدون مرز تردید کشود.

فرشته ستایش، نوید نوغر، آگاه، و همیستگی، جهانی، را در چارچوب آثار صامت و خیره‌کننده‌اش به آرامی ابلاغ می‌کند. نکته مهم در این آثار، حضور توأمان لشتراتک از فرهنگی در عن افتراق فرهنگ‌های است. اگر افتراق در کار نباشد و همه یکترنگ شویم، دنیا و حشرت‌های خواهیم داشت با این توضیح، می‌توان آثار فرشته ستایش را روایانی تصویری در مولتی کالچر الیسم به حساب آورد.

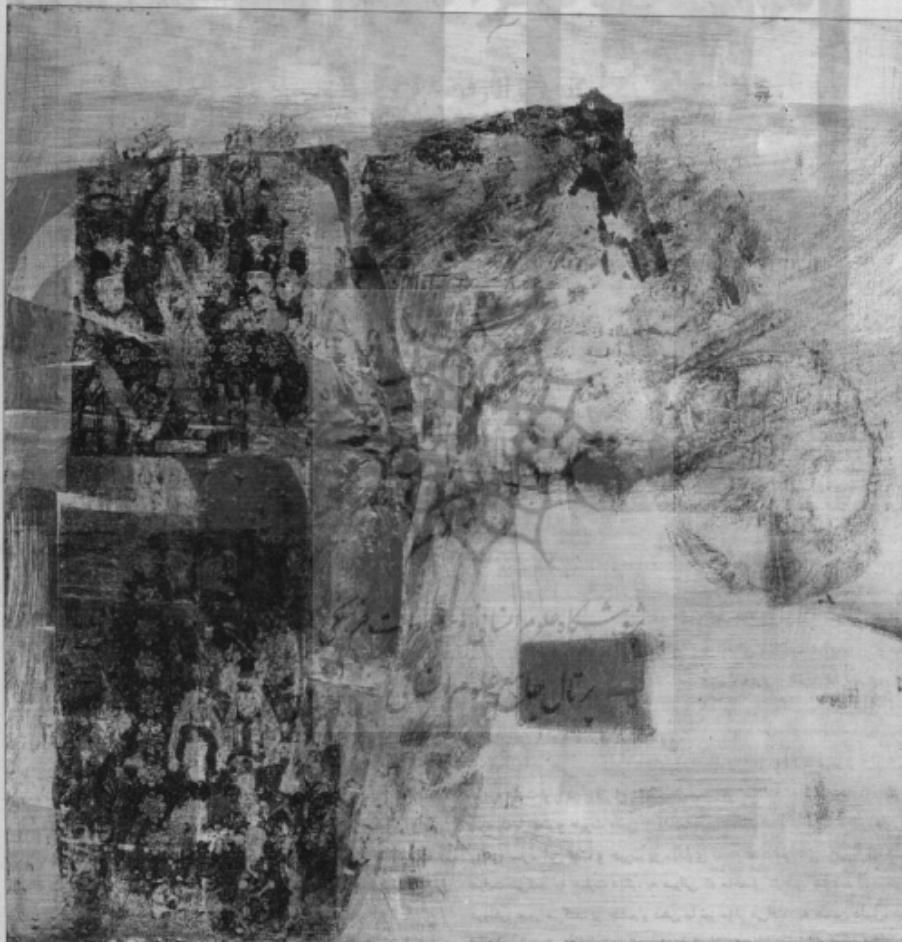
را تحریر کنند. این نکته، نیاز به شرح بسیاری دارد.

فرشته ستابش، آن جا که در کامجویی های تصویری اش به خلق آثاری چشم نواز می بودند، معنی آن دسته از سابلوهایش که واگان تصویری شان نیاز به رمزگشایی های صرفاً تکنیکی دارد، یک نقاش صاهر، به حساب می آید. اما، آن جا که در آثار خلق شده ایشان تکنیک و ترددیمای پیروی به مت راند، می بود، و آن همچون کلیتش منسجم بر مبنده اشکار می گردد، او به یک نقاش محض و مخالص، تبدیل می شود. در مجموع، او گاه ما را با مهارت و گاه با خلوص اش

مواجه می سازد. فرشته ستابش در آثار تکنیکی تر و ماهرانه تر، کوئی به دو کار هم زمان مشغول است:

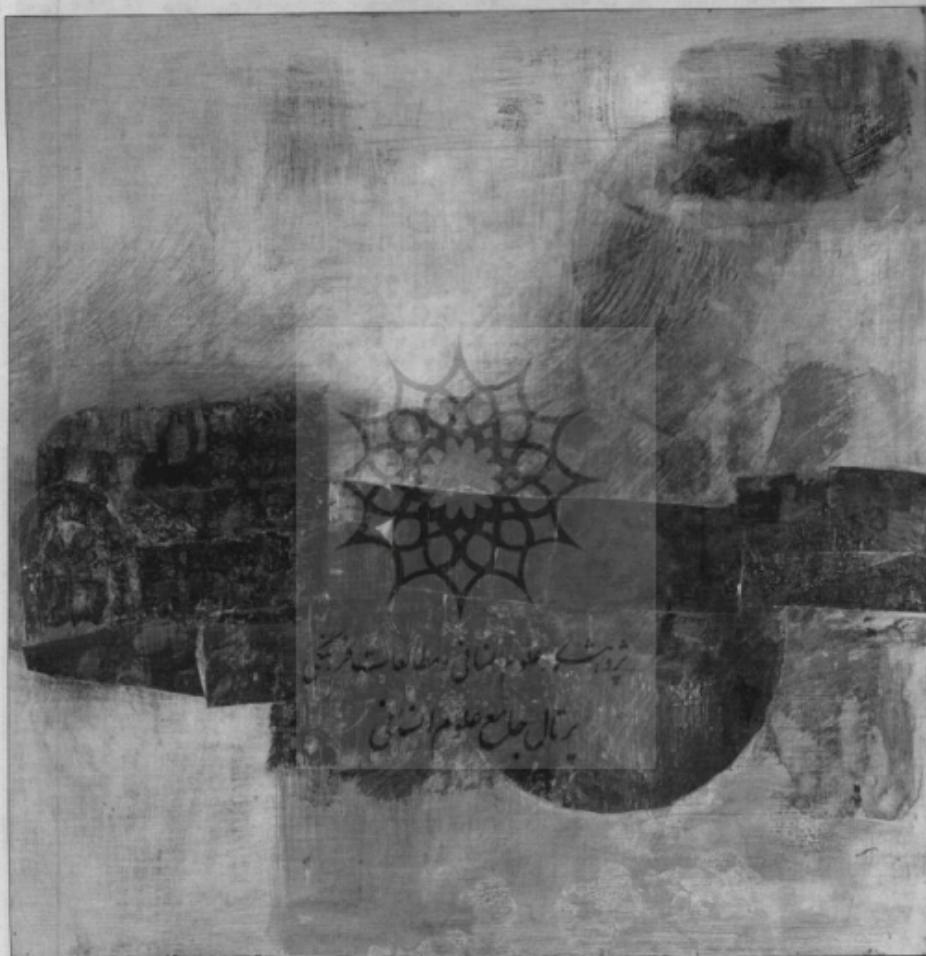
یکد سطح پسر و خلاق تصاویری دلچسب.

دو، تجریعی تکنیکی برای برتاب به مavorای ذهن و گستره نلب انتزاع در آن میان، لوگاه به برگزار هایش غم منظره دست می باید. یعنی، هنگامی که بتوان صدایی محزون با رقص هستیریک و بی بایان را به زبان خطوط، پارچه، فلز، چوب، چاب و مرغی گرد چه اتفاقی رخ می دهد؟ پاسخ واضح است: فرشته

ستایش در حال تدوین نوعی فنون شاعرانه با واگانی از جنس بافت و سطح و خط و رنگ است. یک چهره انسانی در آثار فرشته ستایش بمندرت تنها یک چهره است. بلکه معنایی است که در طول قرن‌ها توسط شعر، نقاشی، خاطره، عکس و زندگی روزمره ارتقاء یافته است. چهره‌ای انسانی که بر پرده‌های فرشته، اکنون به منظور ایجاد معانی جدید با ترکیبات فنی و هنری پردازش شده است.

او در پردازش آثارش نوعی «شانه» را به کار می‌بندد. شانه‌ای که تنها با زبان او به شناسایی قدرت بالقوه از ایده‌های سرگرم است که با در کار شدن اولع تروکار.

او من خواهد صدایش را بر سطوح حک گند تا در زبان من باشد، ملکه چیزهایی هر چند گنگ از خود بدها بگذرد.

زبان تصویری فرشته سایش از زبان عامانه، کلمات تکراری و از معنی تپی شده، آناتومی انسانی و نقاشی فیگوراتیو پرهیز می‌کند.

لو به دنبال تدوین واژگانی است که در هیچ زبان دستمالی شدهای نمی‌گنجد او نقاش فروتن و متواضع فضاهای «مولانی کالج» است

تلخی و ترکیب متحمل نیشوند.

از پس سال‌ها تعریف، حالاً دیگر رمزگشایی از ساختار مفاسی‌های او نیاز به چشمی تربیت شده دارد که خواص مواد، بافت‌ها و ایوان ماتریال را بشناسد و از ترکیب غیرمنتظره آن‌ها بتواند سر در بیبورد، فرشته سایش از شهدیان چون «ناکره» (emphesis)، کادریندی (framing)، «الحراف» (distortion)، اریتم (rhythm) و «ترادف» (parallelism) در خلق سطوح و بافت‌هایی پهنه می‌گیرد.

